

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/33/2016
Identifikačné číslo spisu: 7710216837
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7710216837.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ B. E., bytom C. XXX, 2/ A. S., bytom v S., C. XX, oboch zastúpených JUDr. Jánom Kizivatom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Kpt. Nálepku 8, proti žalovaným 1/ B. S., zomrelej XX. Z. XXXX, naposledy bytom v S., C. XX, 2/ B. Q., bytom v Č., S. XX, 3/ A. S., bytom v S., C. XX, 4/ A. C., bytom v E., X. XX, 5/ Z. C., bytom v E., X. XX, žalovaní 1/, 2/, 4/ a 5/ zastúpení JUDr. Slávkou Kováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, o určenie, že vec patrí do dedičstva, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 10 C 170/2010, o dovolaní žalovaných 1/, 2/, 4/ a 5/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. októbra 2015 sp. zn. 5 Co 116/2015, takto

rozhodol:

V dovolacom konaní ako so žalovanými pokračuje s 1/ B. Q., bytom v Č., S. XX, 2/ A. S., bytom v S., C. XX, 3/ A. C., bytom v E., X.Á. XX, 4/ Z. C., bytom v E., X. XX.

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 20. októbra 2015 sp. zn. 5 Co 116/2015 na odvolanie žalovaných 1/, 2/, 4/ a 5/ potvrdil rozsudok Okresného súdu Michalovce (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 25. novembra 2014 č. k. 10 C 170/2010-223, ktorým súd prvej inštancie určil, že rodinný dom, zapísaný na LV č. XXX, k.ú. C., postavený na parc.reg. C č. 2, ktorý má súpisné číslo XX, patrí do dedičstva po nebohom A. S., nar. XX. A.Q. XXXX, naposledy bytom C. XX, ktorý zomrel XX. A. XXXX. Zároveň určil, že darovacia zmluva uzavretá medzi žalovanou 1/ a žalovaným 5/, na základe ktorej previedla žalovaná 1/ vlastnícke právo vkladom V XXX/XX k rodinnému domu zapísanému na LV č. XXX, k. ú. C., postavenému na parc. reg. C č. 2, súpisné číslo XX na žalovaného 5/, je neplatná. Uviedol, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci. Odvolací súd rozhodnutie odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného

rozsudku súdu prvej inštancie. Konštatoval, že dôkazy vykonané súdom prvej inštancie boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, pričom súd prvej inštancie vykonal všetky žalobkyňou navrhnuté dôkazy, tieto boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu za aplikácie správneho právneho predpisu. Odvolací súd poukázal na to, že žalovaní dôvod nesprávneho právneho posúdenia nepreukázali v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., a tak rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Uviedol, že po vrátení veci súdu prvej inštancie v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 549/2013, a to uznesením z 24. apríla 2014, súd prvej inštancie doplnil dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v súlade s § 132 O.s.p.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali včas dovolanie žalovaní 1/, 2/, 4/ a 5/ (ďalej aj „dovolatelia“). Navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vrátiť vec na ďalšie konanie odvolaciemu súdu. Dovolanie odôvodnili odňatím im (postupom odvolacieho i súdu prvej inštancie) možnosti konať pred súdom na základe § 237 písm. f/ (poznámka dovolacieho súdu: v zmysle Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 išlo o ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.; v ďalšom sa pod „O.s.p.“ rozumie Občiansky súdny poriadok v znení platnom do 30. júna 2016) v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/, b/ a c/ O.s.p. Žalovaní 1/, 2/, 4/ a 5/ namietajú, že im postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ktorú vyvodzovali z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Ďalej poukázali na to, že im nebolo doručené predvolanie na pojednávanie, ani oznámenie o tom, či sa chcú zúčastniť pojednávania, alebo sa má konať bez nariadenia pojednávania. Odvolací súd sa podľa nich nezaoberal a nereagoval na jednotlivé dôvody odvolania a na všetky námietky, ktoré uviedli v odvolaní.

3. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu žiadali dovolanie odmietnuť, nakoľko vychádza z dostatočne zisteného a správne právne posúdeného skutkového stavu.

4. Právna zástupkyňa dovolateľov JUDr. Slávka Kováčová oznámila podaním doručeným najvyššiemu súdu 20. júna 2016, že žalovaná 1/ B. S.Á., rod F., nar. XX. H. XXXX, bytom C. XX, XXX XX S., zomrela XX. Z. XXXX. Konanie o dedičstve po poručiteľke B. S., rod. F., nar. XX. H. XXXX, vedenej na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 21 D 544/2016 bolo uznesením z 3. októbra 2016 prerušené, nakoľko bola 11. novembra 2016 neopomenuteľnými dedičmi podaná žaloba na Okresnom súde Michalovce, pričom konanie sa vedie pod sp. zn. 16 C 248/2016. Povereným súdnym komisárom je notárka A. A. E., ktorá dovolaciemu súdu oznámila okruh dedičov po poručiteľke, ktorí prichádzajú do úvahy, a to B. Q., rod. S., bytom S. XXX/XXX, Č., B. E., rod. S., bytom C. XXX, A. S., rod. S., bytom C.B. XX, A. S., rod. S., bytom C. XX, Z. C., rod. C., bytom X. XX, E..

5. Podľa § 63 CSP, ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať (odsek 1). V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve (odsek 2). Ak to povaha sporu pripúšťa, môže sa v konaní pokračovať aj pred skončením konania o dedičstve (odsek 3).

6. Podľa § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

7. Podľa § 65 CSP, právny nástupca podľa § 63 a 64 prijíma stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu (odsek 1). Procesné lehoty sa zánikom procesnej subjektivity prerušujú (odsek 2). Právnomu nástupcovi podľa odseku 1 začne plynúť nová procesná lehota doručením uznesenia podľa § 63 alebo § 64 (odsek 3).

8. Podľa § 438 CSP sa na konanie na dovolacom súde primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak (odsek 1). Na dovolacie konanie sa nepoužijú ustanovenia o pristúpení subjektov, o zmene a späťvzati žaloby a o vzájomnej žalobe (odsek 2).

9. Pretože úmrtím strany (fyzickej osoby) dochádza k strate jej procesnej subjektivity (por. § 61 CSP a § 7 Občianskeho zákonníka) a práve k takejto právnej skutočnosti došlo v prejednávanej veci (avšak až po začatí dovolacieho konania) na strane pôvodného žalovaného (dovolateľa), najvyšší súd ako súd majúci rozhodnúť o dovolaní bol predovšetkým postavený pred otázku, ktorý z postupov predpokladaných v zhora citovanom ustanovení § 63 ods. 1 CSP sa tu má uplatniť. Pretože z povahy veci nešlo o prípad viazanosti povinnosti zodpovedajúcej právu uplatňovanému žalobou len na osobu dnes už nežijúcej pôvodnej žalovanej 1/ (nakoľko dôvodné uplatnenie požiadavky na určenie, že predmetný rodinný dom patrí do dedičstva po nebohom A. S., ktorý zomrel XX. A. XXXX a určenie, že darovacia zmluva uzavretá medzi pôvodnou žalovanou 1/ a žalovaným 5/, na základe ktorej pôvodná žalovaná 1/ previedla vlastnícke právo k predmetnému rodinnému domu na žalovaného 5/, je neplatná, by privodilo možnosť uplatniť si právo žalobcov 1/ a 2/ aj voči právnym nástupcom pôvodnej žalovanej 1/) a ani o iný prípad stavu bezpredmetnosti konania potom, čo jedna z pôvodných sporových strán zomrela, neprichádzalo tu do úvahy zastavenie konania, ale len voľba medzi prerušením konania do skončenia konania o dedičstve (na základe § 164 CSP, podľa ktorého ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet, teda v prípade, ak by napríklad išlo o nejasný okruh dedičov, prípadne o výsledok dedičského konania) a pokračovaním v konaní (rozumej dovolacom) predtým, než sa tak stane. Požiadavku na náhradu škody totiž nepochybne treba kvalifikovať za majetkovú vec v zmysle § 63 ods. 2 vety prvej CSP.

10. Nakoľko tu nebol dôvod na zastavenie dovolacieho konania, pričom predmet sporu má charakter majetkový, a vzhľadom na zrejmy okruh dedičov po poručiteľovi nebol dôvod konanie prerušiť, dovolací súd prijal v zmysle § 64 CSP rozhodnutie o pokračovaní v dovolacom konaní s právnymi nástupcami jednej z dovolateľov, špecifikovanými v prvom výroku tohto uznesenia.

11. Po zjednaní si tým možnosti pokračovať v konaní a potrebe liberálnejšieho prístupu k otázke splnenia podmienok podľa § 429 CSP na strane osôb povolaných takto do konania namiesto pôvodného dovolateľa (keďže podmienka povinného zastúpenia advokátom i spísania ním dovolania bola v čase začatia dovolacieho konania splnená, dedičia žalovanej 1/ sa jej právnymi nástupcami stali bez vlastného pričinenia, teda v dôsledku nimi neovplyvniteľnej právnej skutočnosti a advokát disponujúci oprávnením na zastupovanie ich predchodkyne mal aj po zániku zastúpenia povinnosť urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad, aby splnomocniteľ či jeho právny nástupca neutrpel ujmu na svojich právach s tým, že úkony takto robené majú rovnaké právne účinky, ako keby zastúpenie ešte trvalo, pokiaľ neodporujú tomu, čo zariadil splnomocniteľ alebo jeho právni nástupcovia - v tejto súv. por. i § 33b ods. 2 a 6 Občianskeho zákonníka) najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolacie konanie bolo začaté dovolaním naň oprávnenej osoby - strany, v neprospech ktorej bol napádaný rozsudok odvolacieho súdu vydaný (§ 424 CSP), prejednal vec bez pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) a dospel k záveru, že dovolanie v tomto prípade nemožno považovať za prípustné.

12. Dovolanie bolo podané 4. decembra 2015. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predto dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predto dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

14. Podľa právneho stavu účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (viď § 236 ods. 1 O.s.p.). Dôvody prípustnosti dovolania proti rozsudku vymedzoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie

bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k závažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p.

15. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. bolo dovolanie prípustné proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (odsek 1); proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (odsek 2) a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd vyslovil vo výroku prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak šlo o potvrdenie rozsudku, ktorým bola podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. vyslovená neplatnosť zmluvnej podmienky (odsek 3).

16. Dovoláním v prejednávanej veci nie je napádaný zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale rozsudok potvrdzujúci. Dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, a preto ani nemohol vysloviť záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť. Rozsudok odvolacieho súdu napokon nemá ani znaky žiadneho z rozsudkov uvedených v ust. § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

17. Dovolanie by tak vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol dovoláním napádaný rozsudok vydaný, došlo k niektorej z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom alebo g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Nie je pritom relevantné tvrdenie dovolateľa o existencii niektorej takejto vady, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto vade skutočne došlo.

18. Dovolatelia procesné vady konania uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdili a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

19. Dovolaciemu súdu preto ostávalo len posúdiť, či je dôvodnou tá námietka dovolateľov, podľa ktorej im mal odvolací súd svojím postupom odňať v tejto veci možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) tým, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil (urobil ho nepreskúmateľným).

20. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo prijaté stanovisko, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Pri vyjdení z tohto stanoviska má dovolací súd za to, že obsah spisu v prejednávanej veci nedáva žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá časť vyššie citovanej právnej vety. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov konania (dnes strán sporu - pozn. najvyššieho súdu) k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolatelia preto nedôvodne argumentovali, že rozsudok odvolacieho súdu je nepreskúmateľný; pričom za vadu konania v zmysle §

237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka; ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale nešlo). Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. Dovolací súd považuje rovnako aj námietku dovolateľov týkajúcu sa správnosti postupu odvolacieho súdu v súvislosti s nenariadením pojednávania za neopodstatnenú, resp. neoznámením o nenariadení pojednávania; postup odvolacieho súdu bol v súlade s ustanovením § 214 O.s.p. (teraz § 385 ods. 1 CSP). Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je vecou úvahy odvolacieho súdu a nie strán sporu. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvej inštancie zistil náležitým spôsobom skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V danom spore nejde ani o dôležitý verejný záujem, ktorý by sa nepriamo mohol dotýkať väčšieho okruhu osôb, ktoré nie sú stranami sporu, prípadne ktorý by prinášal majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom. Ide o individuálnu vec, v ktorom prípade rozsudok súdu je záväzný len inter partes a nie erga omnes. Nie je tak naplnený žiaden z dôvodov, kedy by odvolací súd bol povinný nariadiť pojednávanie.

22. Pokiaľ dovolatelia namietajú, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd tu uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/ 2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak aj k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, táto nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ale má nanajvýš „len“ charakter tzv. inej vady konania s možným následkom v podobe nesprávneho rozhodnutia vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

23. Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (v tejto súv. por. § 120 ods. 1 O.s.p., resp. i dnešnú úpravu z ustanovení §§ 132 a 185 CSP) a nie strán. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranami navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (tu opäť por. R 37/1993 a R 125/1999).

24. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá (tu por. napr. uznesenia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011). Aj keď súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza taktiež „len“ k tzv. inej, v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedenej vade (tu por. napr. uznesenie dovolacieho súdu v jeho veci sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

25. Dovolatelia v dovolaní uplatnili aj dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (súdom nižších stupňov vyčítajú, že konanie pred nimi trpí inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie veci a ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení vecí); k týmto námietkam však dovolací súd odkazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej k dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. by bolo možné prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania, čo ale nie je tento prípad (tu napokon por. napr. R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5

Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 102/2012 či 7 Cdo 116/2013). Z uvedeného plynie, že na dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (i keby bol prípadne namieste záver o ich opodstatnenom uplatnení) dovolací súd nemôže v tomto konaní prihliadať.

26. Vzhľadom na to, že dovolanie dovolateľov v prejednávanej veci nebolo prípustné podľa § 238 O.s.p., nebola preukázaná dovolateľmi tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p., dovolaciemu súdu neostávalo iné, než dovolanie ako procesne neprípustné odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozsudku odvolacieho súdu.

27. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.